
Jiljí Kocian
SMRT JE VRAHŮM V PATÁCH / KDYŽ ZÁKON NESTAČÍ

SMRT JE VRAHŮM V PATÁCH / KDYŽ ZÁKON NESTAČÍ

Jiljí Kocian

SMRT JE VRAHŮM V PATÁCH

Barevné svazky laserových paprsků protínaly všemi směry vnitřek haly. Zelená střídala oranžovou a bílou, z podpůrných, modře orámovaných sloupů vystřelovaly fialové nápisy a pulsovaly v rytmu psychedelické hudby. Početný dav návštěvníků se v namodralém oblaku kouřové mlhy vlnil na prostorném parketu.

Muž menší postavy, v tmavé kožené bundě, byl rád, že se předem stačil seznámit s prostředím. Nasadil si černou pletenou čepici a kolem stěn se protáhl k dlouhému barovému pultu, za kterým se činili tři plně zaměstnaní barmani. Z vnitřní kapsy bundy vytáhl pistoli opatřenou tlumičem a barmana stojícího nejblíže střelil dvakrát do hlavy. Potom pistoli zasunul zpět a zmizel ve změti rozjařených tančících návštěvníků disco music clubu.

***

Byl jsem celý natěšený, že si parádně užiju víkendovou pohodu a večer - částečně zmožen denní aktivitou – zasednu po delším čase k televizi. Ve spřízněné vinotéce jsem za tím účelem koupil láhev merlotu a kus špičkového sýra Grand Moravia. Průkaz agenta Interbrigu a pistole zmizely v šuplíku nočního stolku a já šel do kuchyně vybalit nákup.

Ozval se zvonek. Nejdřív jednou krátce, po chvíli dvakrát za sebou.

Přistoupil jsem tiše ke dveřím a kukátkem pohlédl na chodbu. Přede dveřmi bytu stál postarší obtloustlý muž v béžové baloňáku.

Byla to ode mě čirá obezřetnost. Vrátil jsem se do ložnice a s pistolí v ruce otevřel dveře.

Muž vypadal zaskočeně. Tázavě se na mě podíval. „Pan Zach?“

Když jsem přikývnul, sjel pohledem níž a na jeho tváři se zračil údiv a podezíravost.

„Kapitán Petura z kriminální služby,“ řekl a zvedl svůj průkaz do výše mých očí. Vnitřní napětí povolilo a já ruku s pistolí připažil.

„Co vás ke mně přivádí, kapitáne. Nějaké společné pátrání?“

Překvapeně pozvednul obočí a bylo jasné, že nechápe.

„Vy nevíte, že jsem zvláštním agentem Interbrigu?“

„Ne, to nevím. Z mojí strany jde o vyšetřování vraždy jistého Ivana Hložánka, který zde v domě bydlel.“

Teď bylo zase na mně, abych překvapeně civěl. Otevřel jsem dveře a vybídl detektiva ať vejde. Chvilku postál v chodbě, zatímco já šel pro služební odznak, abych se identifikoval.

„Promiňte, ta pistole, to byla akorát opatrnost,“ dodal jsem a ukázal služebák. Bylo vidět, jak se mu ulevilo. Zavedl jsem ho do obýváku, usadil do křesla a nabídnul kafé.

Mezitím, co mi popisoval okolnosti vraždy Ivana Hložánka, připravil jsem pro nás oba kávu a zabořil se do křesla naproti.

„Vypadá to na objednanou vraždu. A navíc, tohle je už druhý případ zavražděného barmana.“

„Máte nějaké indicie, proč si vrazi vybrali zrovna lidi z téhle branže?“

„Hodně teorií, ale zatím žádné důkazy. Oba barmani, muži, byli zastřeleni během směny, přímo za barovým pultem, v nočních barech, každý na jiném konci města, Všechno nasvědčuje tomu, že vraždy spáchala jedna a táž osoba. V obou případech se vraždilo Berettou 92F. Podle svědků přišel chlapík menší postavy v tmavé bundě a černé pletené čepici k baru, z pistole s tlumičem vypálil na barmana dvě rány a v nastalém zmatku zmizel. Ani jedno z míst činu nebylo osazeno kamerami, takže záznamy nemáme. Čekáme na výsledek balistiky, ale opravdu všechno ukazuje na stejného střelce. Myslím si, že se tady jedná o demonstrativní vraždy. Nikdo oběti nestřelil někde v noci v zapadlém koutě, ale právě naopak. Tak teď tady chodíme po baráku, vyptáváme se nájemníků, jestli jim třeba nebylo na panu Hložánkovi něco nápadné a tak.“

Tento přístup mi evidentně dával smysl a zatímco jsme chvíli nad kouřící kávou mlčeli a zvenku se pootevřenými balkonovými dveřmi draly dovnitř zvuky ulice, vzpomínal jsem na Ivana Hložánka. Bydlel v našem vchodě. Nebyli jsme žádní blízcí přátelé, ale příležitostně jsme pokecali na chodbě, nebo před domem. To v dnešní době, kdy se mnohdy neznají ani nejbližší sousedé, nebylo rozhodně obvyklé. Jako absolvent hotelové školy jsem měl k jeho profesi blízko, tak možná i proto.

„Napadlo vás někdy, že by se ten Hložánek mohl zaplést s drogami nebo prostitutkami?“ zeptal se kriminalista natvrdo a já mu to těžko

mohl mít za zlé. V prostředí jako jsou noční bary bezpochyby personál udržoval kontakty se zákazníky.

„Co vím, tak nechtěl zůstat jenom u barmana. Studoval management. Takové studium určitě spolyká dost peněz. Budil velmi seriózní dojem. Ovšem taky věděl, že dělám u policie,"

Detektiv to beze slova odkýval, ale stále vypadal rezervovaně.

„Nemohla by tahle vražda nějak souviset s vaším zařazením agenta Interbrigu?" opáčil policista po předchozím váhání. Chvíli jsem přemýšlel, kriminalista si mě prohlížel.

„Upřímně, detektive. To nemůžu říct. Možná, kdybyste mi mohl poskytnout data k případu, tak bych věc prověřil."

Nevypadal moc nadšeně.

„Nebojte se, nechceme vám vzít případ, pokud ve skutečnosti neexistuje propojení s Interbrigem."

Tohle mé ujištění odbyl mávnutím ruky a vysvětlil, že ani on, ani jeho kolegové by neměli nic proti předání případu, ale že jejich náčelník nemá rád, když vyvíjejí aktivitu mimo něj.

„Potom ovšem jednoduše zakročím z vlastní iniciativy. To by nemělo vašeho náčelníka naštvat. Koneckonců jsem znal jednu z obětí a stejně jako vy musím prošetřit možné spojení se mnou."

Kapitán kriminálky byl s tímhle spokojen. Přátelsky jsme se tedy rozloučili.

***

Následujícího dne, dopoledne, hned po příchodu do kanceláře, jsem seznámil mého parťáka - Honzu Šťastníka - s obsahem návštěvy kapitána Petury.

Ozvalo se tiché zaklepání. Ze vstupních dveří vykoukla střapatá hlava Mileny, sekretářky našeho nejvyššího.

„Iljo, šéf si tě žádá. Půjdeš hned, nebo tě mám nahlásit na později?"

„Jdu hned," odpověděl jsem odhodlaně, dopil zbytek kávy, odstrčil prázdný šálek a stáhnul z opěradla židle sako.

Plukovník Roba seděl za svým masivním dubovým stolem. Posunkem naznačil, abych se posadil.

„Ahoj, to je fajn, žes mohl hned přijít. Pověz mi, prosím tě – jaký máš zájem na vraždách těch barmanů?"

Na chvíli jsem se cítil zaskočený, ale brzy mě osvítilo. Nadřízený kapitána Petury, ten zmíněný náčelník kriminálky, se zřejmě nechtěl vybavovat s kovaříčkem, ale šel rovnou za kovářem.

„Zatím je to – řekl bych – zvědavost." Převyprávěl jsem plukovníkovi, jak mě včera v podvečer navštívil kapitán Petura a informoval o vražedné sérii.

„Takže – podle tebe – je spojení s Interbrigem představitelné, je tak" A ty dvě oběti, poskytují nějaká vodítka v tomhle směru?"

„Ne, ale i tak bych to rád prověřil, abych tuhle možnost mohl úplně vyloučit."

Plukovník chvilku zadumaně mlčel, potom pokýval hlavou: „Dobře. Souhlasím. Prověřte všechny možné přístupy a informujte mě, jakmile dojdete k nějakému závěru."

Jeho souhlas mě akceleroval a já se okamžitě pustil do práce. Následovala domluva s kapitánem Peturou a návštěva kriminalistů. Od nich jsme získali materiály, potřebné pro další vyšetřování. Pak už za námi zaklaply dveře kanceláře a my se na dva dny pohroužili do bludiště výpovědí, dotazování, prověřování a tak podobně.

Rozhodli jsme se začít – jak se říká – od Adama a navštívili disko club, kde došlo k prvnímu střílení.

Byla to taková neutěšená ratejna a mě hned napadlo přirovnání, že bez všech těch světelných efektů, stroboskopů a LED světel reagujících na hudbu to vypadá jako páv bez ocasu.

V rohu podlouhlého baru se hrbila vychrtlá a nepříliš přitažlivá dívčina. Něco ťukala do mobilu a nám nevěnovala pozornost. Přeladili jsme na jinou vlnu a ona začala – ne zrovna vstřícně – odpovídat. Její výpověď byla registrována a ležela spolu se stohem dalších u nás v kanceláři. S určitostí a neochotným podtónem sdělila, že se jí – ani dodatečně z té hrozné scény tenkrát – nic nevybavilo a my se tedy odporoučeli.

„Počkej," houknul Honza a zahleděl se k šatně ve vestibulu, kde starší, upravená, šedovlasá paní přerovnávala zboží ve vitríně.

„Taková šatnářka…"

Přešli jsme k ní, legitimovali se a Honza ji opatrně oslovil.

„Jsme tady kvůli té věci, co se stala, víte, jak někdo zastřelil barmana. Vidíme, že to tady máte zmáknuté, a tak se chceme zeptat: nevšimla jste si tehdy třeba něčeho divného? Něčeho, co vás zaujalo?" doplnil Honza.

„A víte, že možná jo?“ odpověděla po krátkém zaváhání a my se oba napružili.

„Ten večer, co se tu střílelo, už byl rozjetý program a v hale se motalo jenom pár lidí. Kolem mě prošel takový pomenší chlápek v kožené bundě. Ani se neobtěžoval zastavit u šatny a mašíroval dál. Ale víte, ta jeho chůze. On šel sice zpříma, ale tak nějak prkenně, Já bych o tom normálně ani nějak nepřemýšlela, ale můj má silnou cukrovku, vzali mu mohu a nosí protézu. Tak mě napadlo, že ten chlap je na tom asi stejně, že taky nosí protézu.“

Zalapali jsme po dechu. Taková trefa na začátku. To se hned tak nestane.

„Mohla byste ho popsat?“ vyhrkl jsem nedočkavě.

„No, obličej, to nemám šanci. On se směrem ke mně nedíval. Nebyl nijak vysoký. Tak – řekla bych – do metru sedmdesáti, tmavší vlnité vlasy, trochu už prořídlejší, široká ramena, ale byl nacpaný v té bundě. Tmavě hnědá, kožená, se zipy na rukávech a kalhoty měl světle hnědé, takové ty kapsáče. Vypadal spíš jako nějaký mechanik.“

„Vycházet jste ho potom neviděla?“ zeptal se pro změnu Honza.

„Ne, neviděla. Nebo jsem si nevšimla.“

„Ještě rád bych věděl,“ doplnil jsem. „Když tady vyšetřovali policajti, nikdo se vás na nic nedotazoval?“

„Ne, nikdo.“

Poprosili jsme tu dobrou ženu, jestli by mohla potvrdit výpověď s tím, že ji k nám přivezeme a zase odvezeme zpět domů. Paní to slíbila, my jí ještě jednou poděkovali, sklapli notesy a vypadli do jiskřivé noci. Svět se zdál být hned trochu krásnější.